

The Local Guide's.

Lørdag den 24-08-02 var vi 5 der havde sat hinanden i stævne, for nu skulle vi ud og dykke. Det var Per Degn, Per Mikkelsen, Søren Olsen, Kim Rasmussen samt en af hans med øboer.

Vi blev enige om, at vi ville prøve det skæve vrag, da det snart er noget siden, at vi har været der ude sidst.

Kim og hans makker samlede vi op på vejen mod nord Langeland (til næste gang kan det tilrådes, at de kører med nogle af de andre og, at de ikke sidder bag rattet), for det var jo fjollet, at de først skulle køre til Svendborg og så tilbage igen.

Ved ank. til Langeland blev indledt intense forhandlinger med de lokale, det lykkedes os til sidst at få et par lokale guider (Kim og co.), vi skulle nu nok havde sagt ja til høvdingens første tilbud, hvor horribelt det end var. Nå men det gjorde vi jo ikke.

Til at begynde var vores guider nu ok. Man kunne tydeligt se, at de havde en del lokal kendskab, for med den fart de jo af sted ud over de nord Langelandske stepper, ville alle normale dødelige havde stoppet, det var vi jo lige som afskåret fra at gøre, for det er jo bare med at følge lokal guiden, hvis man vil frem. Det skal dog retfærdig vis lige indskydes, at deres lille Skoda (dog en nyere udgave) var ganske rap i svingene, det er jo mere end man kan sige om HR. Mikkelsens Hiace og HR.

Degns Landcruiser + trailer med gummibåd. Det skulle dog vise sig, at HR. Degn var inde på noget af det rigtige, hvad angår valg af køretøj.

Vi nåede helt til Snøde uden de store begivenheder, men så gik det heller ikke længere. Det begyndte ganske uskyldigt med, at vores guide valgte at dreje fra "hovedvejen" ved en sidevej, hvor der var indkørsel forbudt, vi andre bemærkede godt nok det sjove røde skilt, der susede forbi, men belært fra tidligere rejser, så er det klogt at gøre som de lokale, så det gjorde vi. Vi røg forbi et par sideveje samt en lokal brugs, og vupti så var vi tilbage på hovedvejen bare et par hundrede meter længere oppe. Nu skal man jo ikke virke bedre viden over for de lokale, men den sidevej ved brugsen så mig lidt bekendt ud. Vi valgte dog at følge efter vores guider, men denne gang kørte vi fra hoved vejen af den rigtige sidevej, man kan sige meget om vores to fører, men konsekvente var de, for de drejede igen af der, hvor der var indkørsel forbudt og ved nærmere eftersyn også ensrettet.

Vores guider ventede tålmodigt på os efter vores lille omvej, den ros skal de have. Da vi nu var samlet igen, gik det igen derud af, denne gang kørte vi igen forbi brugsen og til højre af den anden sidevej. Det var nu heller ikke for godt, for det var op til et nyt boligområde. I mens at der blev manøvreret, for at vende køretøjerne fik jeg fat i vores guider for at fortælle dem, at jeg mente at vi skulle tage vejen ned forbi brugsen, nu kunne jeg jo godt komme med gode råd, for det var den sidste sidevej, men jeg var nu også nysgerrig efter at hører, hvorfor de ikke havde kørt den vej til at begynde med. Deres svar var nu meget logisk, det var fordi, at der var et indkørsel forbudt skilt der !!!!.

Ved et nærmere studie af dette fænomen viste dig sig, at skiltet betød, at man ikke måtte skrå over brugsens parkeringsplads, da den ligger som en trekant på hjørnet, det ville nu heller ikke være muligt, idet skiltet er nedsat i et blomsterbed i midten af indkørslen og fyldte så meget, at ikke engang en cykel ville kunne komme forbi.

Vel ankommet til den rigtige strand måtte vi konstatere, at der var for høje bølger til, at vi kunne sejle ud til vraget, her opstod der så en diskussion om, hvad vi så skulle, det hele endte op med, at vi blev enige om at køre til Spodsbjerg for at se, hvor store bølgerne var der og så prøve lykken på Illebøllevraget.

På turen sydover gik det nu helt raskt af sted, men nu var vi jo også alle blevet godt stedkendte, ved Spodsbjerg var vandet næsten helt fladt, så vi blev enige om at fortsætte mod Illebølle. Nu var det helt klart, at vores guider var på hjemmebane, for den lille Skoda fik nogle tæsk, de kørte da også

fra os et par gange, jeg tror, at det har været en form for maskulin oprejsning efter morgnens tvivlsomme succes. Det irriterede mig lidt, at jeg ikke lige kunne huske vejen, jeg havde jo selv været en del af klanen i nogle år, nu havde jeg jo ikke boet der nok til at blive en af vore egne (det sker først i 3. generation), det er et par år siden, at jeg flyttede fra øen, men det nagede mig nu alligevel.

På den sidste del af turen til der hvor vi skulle søsætte gummibåden, er vejen meget snoet og smal, selvfølgelig skulle Per Degn og jeg møde en bil lige i et 90 graders sving. Det var nu ikke noget problem viste det sig, for Per kørte bare ud i stubmarken med trailer og det hele, men med den traktor han er kørende i, er det jo ikke noget, det af sted kom dog nogle sjove blikke fra det pensionist par, der kørte den anden bil.

Ved stranden så alt lovende ud, så det var bare med at blive klædt om og få båden i vandet. Klog af skade sendte vi en stafet ud til fyret først for lige at se, om det var muligt at dykke, nu kan det jo diskuteres, hvor smarte vi var, for vi sendte vores guider der ud. Deres rapport lød på, at der var en del strøm, men det kunne nu nok lade sig gøre alligevel, så vi ville gøre forsøget. Da vi alle var kommet i udstyret, så jeg til min store forundring, at der var nogle, der ville dykke i tørdragt og en enkelt også med tørhandsker, nå det må jo stå for folks egen regning, hvad for noget udstyr de bruger og hvornår.

Vel ankommet til fyret fik vi syn for sagen med strømmen, 3 – 4 knob vil jeg skyde den til, da jeg før har dykket der i den strøm, blev vi enige om at gøre et forsøg. Første hold skulle være 2xPer. Per Mikkelsen var første mand i, lige efter fulgte Per Degn, men Per Degn måtte lige op og gøre et forsøg til. Det lykkedes for Per Mikkelsen at komme ned på bunden og blive i læ af fyret, men Per Degn blev taget af strømmen hver gang, så han opgav og vi samlede ham så op, mens vi drev med strømmen. Pludselig kom der en deko bølge op til overfladen, det var HR. Mikkelsen, der gjorde sin entre, det var nu dejligt, at han brugte sin bølge, for så var han nem at holde øje med, mens vi lå og biksede med HR. Degn.

Da alle igen var om bord, blev vi enige om, at vi nok hellere måtte sejle ind igen og så prøve en anden dag. Utroligt nok så forløb resten af turen uden uheld eller andre near miss, hvis vi lige ser bort fra, at Per Mikkelsen og en anden i en kassevogn mistede, hver sit sidespejl da den anden kassevogn ikke kunne finde ud af at trække pænt ind til siden på de ”brede” langelandske veje. På trods af at vi ikke kom til at dykke, så var det nu en helt god tur, for vi samler jo på oplevelser ikk’.

Jeg går dog nu og spekulere en del over det engelske ordsprog : **If you pay peanuts you will get** .

Håber at jeg snart skal opleve en god dykker tur igen.

Olsen